

พื้นฐานของคาร์มา(การกระทำ)ที่มีพลัง คือธรรมะ (ศาสนา)

วันนี้บัพดาตาได้เห็นลูกผู้ที่เปลี่ยนแปลงโลกและลูกผู้ให้คุณประโยชน์ต่อโลกของท่าน ตั้งแต่ลูกได้เกิดมาเป็นบราห์มินลูกก็มีความคิดเกี่ยวกับงานที่ยิ่งใหญ่นี้ นี่คือการมาหลักของชีวิตบราห์มิน มนุษย์จะต้องสร้างสมสองสิ่งที่พิเศษนี้ในชีวิตของเขา: นั่นคือ ธรรมะ (ศาสนา) และคาร์มา(การกระทำ) ลูกจะต้องมีความความมั่นคงในธรรมะและคาร์มาของลูก ถ้าลูกไม่ทำตามศาสนาของลูก ลูกก็จะไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตเมื่อลูกมีการกระทำ ธรรมะหมายถึงการมีดาร์นา(การเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง)เป็นพิเศษ ด้วยดาร์นาของการรู้ว่า “ฉันคือใคร?” สติปัญญาของลูกมีความเข้าใจอย่างชัดเจนมากว่าลูกต้องทำอะไร ธรรมะของลูกที่เป็นดาร์นา ของลูกนั้นสามารถที่จะถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง การกระทำกรรมที่อ่อนแอเป็นดาร์นาที่ไม่ถูกต้อง ด้วยเช่นกัน การมีความเชื่อที่ว่า “ฉันเป็นมนุษย์และธรรมะของฉันคือธรรมะของมนุษย์” สิ่งนี้เรียกว่าจิตสำนึกของการเป็นร่าง การกระทำที่ลูกได้กระทำไปอย่างไม่ถูกต้องเป็นเพราะธรรมะนี้ ในทำนองเดียวกันดาร์นาที่ถูกต้องในชีวิตของบราห์มินคือ: ฉันเป็นดวงวิญญาณที่สูงส่ง ฉันดวงวิญญาณนี้เป็นตัวของความสงบและความปิติสุข สิ่งนี้อยู่บนพื้นฐานของสำนึกนี้ที่การกระทำของลูกมีการเปลี่ยนแปลง เหตุผลที่ทำให้การกระทำของลูกเป็นการกระทำที่ธรรมดามากจากสูงส่งคือการขาดธรรมะของลูกซึ่งเป็นดาร์นาของลูก “ฉันเป็นดวงวิญญาณที่สูงส่ง เป็นตัวของคุณธรรมที่สูงส่ง” ดังนั้นรากฐานของลูกคืออะไร? เหตุนี้เองทำไมคำว่า “ธรรมอาตมา” (ดวงวิญญาณทางศาสนาที่ถูกต้องมีศีลธรรม) ถูกนำมาใช้ ลูกทุกคนได้กลายเป็นธรรมอาตมาใช่หรือไม่? สำหรับธรรมอาตมา การกระทำที่ไร้สาระและการกระทำที่ธรรมดาคือจบสิ้นลงโดยอัตโนมัติ ก่อนอื่นตรวจสอบดูว่าลูกมีความมั่นคงอย่างสม่ำเสมอในธรรมะของลูกหรือไม่ หากลูกมีความมั่นคงแล้วการกระทำของลูกก็จะมีพลังโดยอัตโนมัติ บทเรียนแรกคือ “ฉันคือใคร?” ความรู้ทั้งหมดนี้จะรวมอยู่ในหนึ่งคำถามของ “ฉันคือใคร?” หากลูกสร้างรายการของคำตอบกับคำถามที่ว่า “ฉันคือใคร?” มันจะเป็น รายการที่ยาวมาก หากลูกนำสิ่งเหล่านั้นเข้ามาในสำนึกของลูกในหนึ่งวินาที ลูกจะจดจำสมญาเหล่านั้นมากมาย เพราะลูกมีสมญาส่วนใหญ่ที่ขึ้นอยู่กับกระทำของลูก สมญาของพ่อก็เป็นสมญาของลูกด้วยเช่นกัน ลูกได้กลายเป็นนายของทุกสิ่งใช่หรือไม่? ไม่มีใครในทั้งจักรวาลที่มีรายการของสมญาที่ยาวเช่นนั้นเหมือนกับลูก แม้กระทั่งเทพก็ไม่ได้มีสมญามากมาย หากลูกเริ่มที่จะเขียนรายชื่อของสมญาของลูก มันก็จะกลายเป็นหนังสือเล่มเล็ก ๆ สมญาของยุคบรรจบพบกันคือติริชของลูก ไม่ว่าผู้คนเหล่านั้นจะได้รับติริชที่ยิ่งใหญ่เพียงใด พวกเขาไม่มีอะไรเลยเมื่อเทียบกับสิ่งที่ลูกมี ลูกมีความซาบซึ้งได้มากเท่านี้หรือไม่? ท้ายที่สุดคำถามก็จะยังคงเป็น “ฉันคือใคร?” ทุกวันควรจะตระหนักถึงสมญาใหม่ๆ ของลูก ทุกวันกลายเป็นตัวของสมญานั้น กลายเป็นธรรมอาตมาแล้วจึงทำ ในขณะที่ลูกมีการกระทำ อย่าได้หยุดที่จะรักษาธรรมะของลูก คุณสมบัติพิเศษของยุคบรรจบพบกันคือการทำให้คาร์มาของลูกเท่ากับกับธรรมะของลูก

เช่นที่พ่อเชื่อมความสัมพันธ์ที่แตกสลายของดวงวิญญาณกับดวงวิญญาณสูงสุด ในทำนองเดียวกันเมื่อลูกเชื่อมธรรมะของลูกกับคาร์มาของลูกแล้ว ลูกธรรมอาตมาจะได้รับการเปิดเผย วันนี้บัพดาตากำลังเฝ้าดูลูก ๆ เล่นเกมของลูกเพื่อดูว่าลูกกำลังจะเคลื่อนไปขณะที่คาร์มาของลูกเท่าเทียมกับธรรมะของลูก ท่านได้เห็นว่าคุณคนไหนที่ถือหนึ่งอย่างและปล่อยอีกอย่างหนึ่งไป เมื่อคาร์มาและโยคะรวมกันมันจะกลายเป็นคาร์มาโยคะหากลูกปล่อยสิ่งหนึ่งไปก็จะกลายเป็นเหมือนกับการแวงชิงช้าที่มีเพียงเชือกเส้นเดียว ชิงช้าจะต้องมีเชือกสองเชือกเท่า ๆ กัน หากเชือกเส้นหนึ่งขาดหรือไม่เท่ากัน แล้วชิงช้านั้นจะใช้ได้อย่างไร ในทำนองเดียวกันเมื่อธรรมะและคาร์มาของลูกรวมกัน ลูกจะสามารถแวงชิงช้าของการได้มาซึ่งการบรรลุผลอย่างสม่ำเสมอ ถ้าลูกสั่นคลอนในขณะที่นั่งอยู่บนชิงช้าของการบรรลุผล ลูกจะได้สัมผัสกับการเป็นตัวของผู้ที่ขาดสิ่งต่าง ๆ มากมายหลายอย่าง เพราะลูกไม่รู้ว่าจะตรวจสอบตนเองอย่างไรในขณะที่เคลื่อนไป แทนที่จะแวงชิงช้าลูกเริ่มที่จะร้องไห้ออกมาเสียงดัง “ฉันจะทำอย่างไร? ฉันสามารถทำสิ่งนี้ได้หรือไม่?” เช่นที่ลูกถามผู้คนที่ไม่มีความรู้ที่ว่าพวกเขาจะรู้คำตอบของปริศนาของคำว่า “ฉันคือใคร?” หรือไม่ ในทำนองเดียวกันลูกควรถามตนเองว่า “ฉันคือใคร?” ลูกรู้คำตอบของคำถามนี้เป็นอย่างไรดีไหม? มีสามสภาพในคำตอบนี้ สภาพแรกคือการรู้จักตนเอง สองคือการยอมรับตนเอง สามคือการเคลื่อนไปในขณะที่ยอมรับสิ่งนั้นและจะกลายเป็นตัวของสิ่งนั้น ดังนั้นลูกได้ไปถึงสภาพไหน? ลูกทุกคนได้ผ่านสภาพแรกของการรู้ ลูกได้ผ่านสภาพที่สองของการยอมรับด้วยเช่นกัน สภาพที่สามคือการยอมรับและที่จะเคลื่อนไปตามนั้น นั่นก็หมายความว่า การเป็นตัวของสิ่งนั้น ลูกคิดว่าติริชระดับไหนที่ลูกได้ผ่านในสิ่งนี้? หากลูกได้กลายเป็นรูปของสิ่งนั้น มันเป็นไปได้สำหรับลูกหรือที่จะลืมนิยามของลูกเอง? แม้ว่ามันจะเป็นสิ่งที่ผิดที่จะพิจารณาตนเองว่าเป็นร่างกาย ลูกก็ไม่สามารถที่จะลืมนิยามได้ถึงแม้ว่าลูกต้องการที่จะลืมนิยาม เพราะลูกได้กลายเป็นรูปนั้น ลูกไม่สามารถที่จะลืมนิยามร่างกายนั้นแม้ว่าลูกพยายามที่จะลืมนิยาม ลูกลืมนิยามได้หรือไม่? ในทำนองเดียวกันให้ทุกสมญาของลูกอยู่เบื้องหน้าของลูกและดูว่าลูกได้กลายเป็นตัวของสมญาเหล่านั้นหรือไม่ บาบาวจะเตือนลูกทุกวันถึงสมญาของลูก “ผู้ที่ควมจงใจของการตระหนักรู้ในตนเอง”

ดังนั้นตรวจสอบรูปของการเป็นผู้ที่คงงจักรของการตระหนักรู้ในตนเองในยุคบรรจบพบกันของลูก มันเป็นเพียงแค่ว่าในความรู้ในแง่ของการยอมรับ หรือในแง่ที่ลูกเป็นตัวของตัวเอง? ลูกคงงจักรของการตระหนักรู้ในตนเองอย่างสม่ำเสมอหรือไม่? หรือมองดูผู้อื่นจนทำให้ลูกลืมที่จะมองตนเอง? แม้กระทั่งการมองที่ร่างกายของตนเองก็เหมือนกับเป็นการมองดูผู้อื่น ตัวลูกเองเป็นดวงวิญญาณ ร่างกายของลูกคือสิ่งที่อยู่ภายนอก ร่างกายของลูกเป็นวัตถุธาตุ มันคือสิ่งที่อยู่ภายนอก การมีจิตสำนึกที่เป็นวัตถุคือการได้รับอิทธิพลจากวัตถุ ซึ่งหมายความว่าลูกคงงจักรของการมองดูผู้อื่น ในเมื่อการมองดูที่ร่างกายของตนเองก็เหมือนกับมองดูผู้อื่นแล้วการมองที่ร่างกายของผู้อื่นจะเรียกได้ว่าเป็นผู้ที่คงงจักรของการตระหนักรู้ในตนเองได้อย่างไร? ความคิดที่ไร้สาระและ สันสการ์เก่าจะเชื่อมโยงกับจิตสำนึกที่เป็นร่างด้วยเช่นกัน สันสการ์ของจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณสันสการ์ของลูกดวงวิญญาณคือสันสการ์ของพ่อ ลูกรู้จักสันสการ์ของพ่อ: พ่อเป็นผู้ที่ให้คุณประโยชน์ต่อโลกอย่างสม่ำเสมอ ผู้ที่มีความเมตตาที่ยกระดับดวงวิญญาณ และผู้ประทานพร ลูกได้กลายเป็นรูปของสันสการ์เหล่านั้นอย่างเป็นธรรมชาติหรือไม่? การที่จะทำให้สันสการ์เหล่านี้เป็นของลูก ลูกจะต้องเคลื่อนไปอย่างง่ายดายตามสันสการ์เหล่านั้นในความคิด คำพูด และการกระทำของลูก สันสการ์เป็นเช่นนั้นที่พวกเขาทำให้ลูกดวงวิญญาณเคลื่อนไปโดยอัตโนมัติตามพวกเขา พิจารณาสันสการ์ของลูกว่าเป็นกุญแจอัตโนมัติบนพื้นฐานของการที่ลูกเฝ้าแต่เคลื่อนไป เมื่อลูกไขลานตุ๊กตาของเล่นด้วยกุญแจของมัน มันก็จะเฝ้าแต่ร่ายรำ หากลูกหมุนกุญแจออกของเล่นนั้นก็จะล้มลง มันก็จะเฝ้าแต่ล้มลงมา ในทำนองเดียวกัน สันสการ์ของลูกคือกุญแจในชีวิต ดังนั้นลูกได้ทำให้สันสการ์ของพ่อเป็นสันสการ์ดั้งเดิมของลูกหรือไม่? อีกนัยหนึ่งลูกอ้างถึงคำพูดนี้ “นี่คือธรรมชาติของฉัน” ให้ธรรมชาติของลูกเป็นเหมือนกับธรรมชาติของพ่อ: ผู้ประทานพรอย่างสม่ำเสมอ ผู้ที่ยกระดับผู้อื่น และผู้ที่มีความเมตตาอย่างสม่ำเสมอ แล้วลูกจะต้องใช้ร่างกายหรือไม่? เมื่อลูกนำ “ฉันคือใคร” ไปใช้ในรูปปฏิบัติและถือศีลปฏิบัติธรรมในคาร์มาของลูกแล้ว สิ่งนี้ก็สามารถกล่าวได้ว่าลูกได้กลายเป็นตัวของสิ่งนั้น มิฉะนั้นลูกจะถูกรวมอยู่ในรายชื่อของผู้ที่เพียงแค่ว่ารู้และยอมรับเท่านั้น มีสำนึกรู้อย่างสม่ำเสมอ: นี่คือนิยามของฉัน ไม่ว่าจะเป็นอะไรขึ้น ไม่ว่าจะเป็นผ่านผู้คน ธรรมชาติ หรือสถานการณ์ ลูกจะต้องอยู่อย่างมั่นคงในธรรมะของลูกอย่างสม่ำเสมอ คติพจน์ที่ลูกมีคือ: “ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น แม้ว่าฉันจะต้องตาย ฉันจะไม่ละทิ้งศาสนาของฉัน” คงอยู่อย่างมีการตระหนักถึงคติพจน์นี้และสัญญาของลูกอย่างสม่ำเสมอ

ในเวลานี้ทั้งลูกเก่าและลูกใหม่ของวงจรที่แล้วได้มาที่นี่ ลูกคือผู้ที่เก่าที่สุดและคนใหม่ด้วยเช่นกัน “ลูกใหม่” หมายถึงผู้ที่มีอายุน้อยที่สุด ผู้ที่เป็นที่รักของทุกคน ทุกคนรักไปไม่ไหม้ ถึงแม้ว่าลูกอาจจะใหม่ ลูกก็ประกาศสิทธิ์ได้เป็นอันดับแรก เฝ้าแต่เพียรพยายามในลักษณะนี้อย่างสม่ำเสมอ อันดับแรกที่ลูกได้ประกาศสิทธิ์นั้นคือความบริสุทธิ์ บนพื้นฐานของความบริสุทธิ์ที่ลูกจะประกาศสิทธิ์ในทุกสิทธิ์รวมทั้งความสงบและความสุข อยู่อย่างเป็นอันดับหนึ่งอย่างสม่ำเสมอในการประกาศสิทธิ์แรกของความบริสุทธิ์ของลูก และลูกจะกลายเป็นอันดับหนึ่งในการบรรลุผลของลูก อย่าปล่อยให้รากฐานของความบริสุทธิ์อ่อนแอ นี่คือนิยามที่ลูกสามารถไปได้อย่างรวดเร็วถึงแม้ว่าลูกจะมาล่า บัพตาตามีความยินดีที่ได้เห็นลูกที่มาที่นี่เพื่อที่จะประกาศสิทธิ์ของลูกจากท่านอีกครั้ง ดังนั้นแข่งขันกันมากเท่าที่ลูกต้องการ! ป้าย“สายเกินไป” ยังไม่ได้ถูกยกขึ้นมา! ทุกที่นั่นยังคงว่างเปล่า พวกเขายังไม่ได้มีการกำหนด ลูกสามารถประกาศสิทธิ์ในอันดับที่ลูกต้องการ เฝ้าแต่เคลื่อนไปพร้อมความใส่ใจในสิ่งนี้เป็นอย่างมาก เฝ้าแต่กลายเป็นผู้ที่มีสิทธิ์ทั้งหมด ชิมชัปปุณสมบัติพิเศษทั้งหมดและกลับมามีค่า

ถึงผู้ที่ทัดเทียมกับพ่อในการถือปฏิบัติธรรมะที่สูงส่งของพวกเขาย่างสม่ำเสมอขณะที่กระทำการที่สูงส่งของพวกเขา ถึงผู้ที่เป็นธรรมมาตมาอย่างสม่ำเสมอ ถึงผู้ที่เป็นตัวของการคงงจักรของการตระหนักรู้ในตนเอง ถึงผู้ที่เป็นตัวของการได้มาซึ่งการบรรลุผล ถึงดวงวิญญาณที่สูงส่งเช่นนั้น รัก ระลึกถึง และนมัสเต จากบัพตาตา

บัพตาตาพบกลุ่มกุมารี่ที่จะกลายเป็นครู:

กลุ่มนี้เป็นกลุ่มของผู้ที่จะกลายเป็นผู้ให้คุณประโยชน์ต่อโลกใช่หรือไม่? นี่คือนิยามที่ลูกมีใช่หรือไม่? ลูกมีความคิดที่มุ่งมั่นที่ลูกจะให้ประโยชน์กับตนเองและโลกใช่หรือไม่? บัพตาตา มีความยินดีที่ได้เห็นแต่ละดวงวิญญาณที่สูงส่งที่ได้กลายเป็นเครื่องมือ แต่ละกุมารี่จะกลายเป็นเครื่องมือในการให้ประโยชน์กับดวงวิญญาณมากมาย โดยทั่วไปมีคำกล่าวว่าหนึ่งกุมารี่สูงส่งกว่าร้อยบราห์มิน อย่างไรก็ตามแม้กระทั่งหนึ่งร้อยก็ยังมิขัดจำกัด ลูกทุกคนเป็นผู้ที่ให้คุณประโยชน์ต่อโลกที่ไม่มีขีดจำกัด ลูกไม่มีขีดจำกัดใช่หรือไม่? ลูกไม่มีแม้กระทั่งความคิดที่มีขีดจำกัดใดๆ ดังนั้นลูกทุกคนจะอยู่ข้างหน้ากันและกันในการแข่งขันนี้หรือลูกทุกคนจะตามลำดับกันไป? ลูกคิดอย่างไร? ลูกแต่ละคนจะมีคุณสมบัติพิเศษของตนเอง แต่ลูกได้กลับมาเติมไปด้วยคุณสมบัติพิเศษทั้งหมดที่นั่นหรือไม่? เมื่อลูกได้ชิมชัปปุณสมบัติพิเศษทั้งหมดก็สามารถกล่าวได้ว่าลูกเต็มเปี่ยม ดังนั้นลูกมีเป้าหมายอะไร? มันเป็นเรื่อง

เล็กมันไม่ได้เป็นสิ่งที่ใหญ่ เพราะเมื่อลูกมีความคิดที่มุ่งมั่น ลูกก็จะมีบรรลุลผลที่เป็นไปตามสิ่งนั้นโดยอัตโนมัติ ถ้าลูกมีเพียงแค่ว่าความคิดโดยปราศจากความมุ่งมั่น ก็จะมีผลแตกต่าง เมื่อลูกพูดว่า ลูกมีความคิดเกี่ยวกับการทำบางสิ่ง ที่ลูกควรจะทำสิ่งนั้นนั้นไม่ได้เรียกว่า “ความคิดที่มุ่งมั่น” ความคิดที่มุ่งมั่นหมายความว่าลูกต้องทำสิ่งนั้น ที่สิ่งนั้นจะต้องเกิดขึ้น คำว่า “แต่” จะถูกลบออกไป และแล้วไม่ว่าลูกควรจะเป็นเช่นนั้น แต่ที่ลูกจะต้องกลายเป็นสิ่งนั้น ถ้าลูกเก็บรักษาเป้าหมายของลูกไว้ ลูกจะกลายเป็นอันดับหนึ่ง ลูกได้สัมผัสว่าชีวิตนี้ช่างง่ายตายหรือไม่? ลูกไม่เห็นว่ามันยากใช้หรือไม่? บรรยาการของวิทยาลัยของลูกไม่ได้มีอิทธิพลต่อลูกใช้หรือไม่? ลูกสามารถที่จะมีอิทธิพลต่อบรรยาการด้วยผลกระทบของลูกหรือไม่? คงอยู่อย่างเป็นอิสระจากอุปสรรคอย่างสม่ำเสมอ การตรวจสอบตนเองหมายถึงการเป็นอิสระจากอุปสรรค ลูกได้รับการบอกว่าสันสการ์ของพ่อต้องเป็นสันสการ์ของลูก แล้วมันก็จะเป็นอย่างนั้นที่ลูกกำลังทำทุกสิ่งแต่ในนามและที่พ่อคือคาราวินฮาร์ (ผู้ที่ทำงานผ่านผู้อื่น) การยกย่องของคาราวินฮาร์ที่ได้รับการจดจำกันมาคือประสบการณ์ในทางปฏิบัติของเวลานี้ ลูกได้กลายเป็นตัวอย่างที่ดี อยู่อย่างมีคุณค่าอย่างสม่ำเสมอและเฝ้าแต่พิสูจน์ให้เห็นถึงคุณค่ามัน เพียงผู้ที่ให้ข้อพิสูจน์ (sabot ชาบูท) กล่าวได้ว่ามีคุณค่า (saput ชาบูท) ลูกไม่ได้มีความขัดแย้งในกลุ่มบันดาลูกๆเองใช้หรือไม่? เพราะลูกเต็มไปด้วยความรู้ ลูกจึงสามารถรู้จักสันสการ์ของกันและกัน และดังนั้นเพียงแค่ว่าใส่ใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสันสการ์ของลูกเอง ลูกอย่าได้คิดว่าคนอื่นจะเป็นเช่นนั้นอยู่เสมอ แต่แทนที่ลูกควรจะได้คิดว่าลูกสามารถที่จะช่วยผู้อื่นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร ลูกมีความเมตตาต่อพวกเขา สายตาของลูกไม่ได้เป็นสายตาของความไม่ชอบ แต่เป็นสายตาของความเมตตา เพราะลูกได้กลับมาเต็มไปด้วยความรู้ ชีวิตที่ง่ายตายและการบรรลุลผลที่สูงส่ง – ลูกจะได้รับโชคเช่นนั้นที่ไหนหรือไม่? ลูกนั้นดีมากและเป็นมือที่เฝ้าแต่ทำงานรับใช้ มันจะเป็นสิ่งที่ดีมากเมื่อมีมือเช่นนั้นเช่นเดียวกับลูกเฝ้าแต่ปรากฏออกมา เมื่อลูกมีความกล้าหาญ พ่อก็ให้ความช่วยเหลือ ชักติ้มก็จะได้รับชัยชนะอยู่เสมอ มันเป็นไปได้สำหรับชักติ้มที่จะไม่สัมผัสกับชัยชนะ

พบกลุ่มที่สอง:

ปีนี้ลูกแต่ละคนมีความใส่ใจเป็นพิเศษที่จะประกาศสิทธิในทั้งสามประกาศนียบัตร (เป็นที่ขึ้นชอบของตนเอง เป็นที่ขึ้นชอบของผู้อื่น และเป็นที่ขึ้นชอบของพ่อ) โดยการตรวจสอบตนเองในห้องของบัพตาดา ลูกก็สามารถตัดสินใจตนเองได้ว่าลูกได้รับประกาศนียบัตรของการเป็นที่ขึ้นชอบของตนเองหรือไม่ ในเวลานั้นพ่อจะกลายเป็นกระจก สิ่งใดก็ตามที่ลูกมองเห็นในกระจกนี้จะสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนมาก เวลาที่ลูกมอง ถ้าจิตใจของลูกให้ประกาศนียบัตรแก่ลูกที่ตัวลูกนั้นโอเค นั่นก็เป็นสิ่งที่ดี อย่างไรก็ตามถ้าสะท้อนให้เห็นว่าลูกไม่ค่อยดีแล้วลูกจะต้องเปลี่ยนแปลงตนเอง ตัวอย่างเช่นถ้าบางคนได้รับสัญญา แต่ดวงวิญญาณนั้นไม่เข้าใจว่าเขาทำผิด ถ้าคนส่วนใหญ่ให้สัญญากับลูกเพื่อให้ลูกมีความใส่ใจกับบางสิ่ง จงอย่าได้ใช้การกำหนดของจิตใจของลูกเอง ลูกมีพลังของสัจจะและมีคำกล่าวว่าสัจจะคือความยิ่งใหญ่ เพียงผู้ที่ตนเองโน้มลงคือความยิ่งใหญ่ หากลูกต้องโน้มลงเพื่อที่จะให้คุณประโยชน์กับใครบางคนแล้วสิ่งนั้นไม่ใช่เป็นการโน้มลงแต่เป็นความยิ่งใหญ่ ผู้ที่มีความยิ่งใหญ่จะโน้มลงเพื่อที่จะรับใช้ผู้อื่นอีกมากมาย

ดังนั้นจงใส่ใจเป็นพิเศษ มีความประมาทในสิ่งนี้ เมื่อลูกพูดว่าลูกสบายดี ก็ไม่เป็นไร แต่ผู้ที่สบายดีก็สามารถหลอหลอมตนเองได้ด้วยเช่นกัน ถ้าผู้อื่นมีความคิดที่ไร้สาระอันเนื่องมาจากพฤติกรรมของลูกแล้วถ้าลูกได้หลอหลอมตนเอง ลูกจะสัมผัสกับการสูญเสียสิ่งใดไหม? อย่างน้อยลูกก็จะได้รับพรของทุกคน พรเหล่านี้มีคุณประโยชน์เช่นกัน อย่าได้เข้าไปสู่การขยายตัวของคำว่า “ทำไม?” หรือ “อะไร?” ใส่จุดฟูลสตอปกับทุกคำถาม เช่น “ทำไมสิ่งนี้เป็นเช่นนั้น?” หรือ “สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร?” ฯลฯ เวลาที่จริงเป็นเหมือนกับประกาศแสงและกระจายคุณสมบัติพิเศษนี้ออกไปทั่วทุกทิศทาง สิ่งนี้เป็นที่รู้จักกันว่า ใครบางคนให้คำแนะนำอะไรบางอย่างและคนอื่น ๆ ยอมรับการแนะนำนั้น และแล้วลูกก็กลายเป็นเครื่องมือที่จะให้ความสุขกับผู้คนมากมาย อย่าได้คิดว่าลูกนั้นลดคุณค่าของตนเองจากการทำสิ่งนี้ ไม่เลย! ก็แค่คิดว่าลูกกำลังเปลี่ยนแปลงตนเองเพราะลูกได้ทำความผิด แม้กระทั่งในที่ทำงาน ลูกต้องทำความพยายามทางกายภาพบางอย่าง ดังนั้นมันจะเป็นอะไรไปถ้าลูกนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยๆในตนเองเพื่อที่จะกลายเป็นดวงวิญญาณที่สูงส่งที่ยิ่งใหญ่ ลูกจะต้องกลายเป็นอรชุนในสิ่งนี้ ด้วยสิ่งนี้ที่ลูกจะสามารถเปลี่ยนแปลงบรรยาการ และแล้วมันก็จะกระจายจากหนึ่งเป็นสอง และจากสองเป็นสาม การยอมรับว่าได้ทำความผิดนั้นไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่ อย่างไรก็ตามเมื่อลูกไม่ได้ทำความผิดแต่เพื่อที่จะทำให้ทุกคนสงบลูกจึงยอมรับว่าลูกได้ทำความผิด นั่นก็เป็นที่ยิ่งใหญ่ แล้วถ้าผู้อื่นพยายามที่จะชี้แจงสถานการณ์ให้เกิดความชัดเจนและบอกว่าลูกได้ทำอะไรบางอย่าง ถ้าลูกถูกทำให้เห็นความเป็นจริงแล้วมันก็ไม่สำคัญอะไรว่าผู้อื่นจะรู้ว่าลูกถูกหรือไม่ อย่างน้อยลูกก็ได้ประกาศสิทธิในอันดับต้นๆในรายชื่อของพ่อ สิ่งนั้นจะไม่เรียกว่าการเก็บกดตนเอง บราห์มินบางคนพูดภาษานี้เมื่อพวกเขาพูดว่า “ฉันจะต้องให้กี่ครั้ง? ฉันจะต้องตายกี่ครั้ง? ฉันจะต้องอดทนมากแค่ไหน

ไหน? หากลูกอ่อนน้อมยอมที่นี้ คนอื่นอีกมากมายจะนวดเท้าของลูกที่นั่น มันไม่ได้เป็นการเกื้อกตตนเอง แต่เป็นการกลับมามีค่าแก่การได้รับการกราบไหว้บูชาจากคนอื่น ๆ อีกมากมาย นี่คือการที่ลูกจะกลับมายิ่งใหญ่ อัจจะ

2. ในปีนี้ทำแผนใหม่ๆ เช่น ที่มีความเกี่ยวข้องในเรื่องราวของกษัตริย์ที่เอาชนะความผูกพันยึดมั่น: ไม่ว่ากษัตริย์ไปหาญาติมิตรคนไหนก็จะให้ความรู้แก่พวกเขา ที่นี้เช่นกันเมื่อใดก็ตามที่มีคนมาเพื่อพบลูก ให้พวกเขามีประสบการณ์ว่าพวกเขากำลังพบเทวดานางฟ้า ทันทีที่พวกเขาทำให้พวกเขารู้สึกว่านี่คือความมหัศจรรย์ ทุกที่ที่ลูกไปและใครก็ตามที่ลูกพบให้พวกเขามีประสบการณ์ที่พิเศษ ลูกได้เห็นพ่อ(บราห์มา)ในตอนต้น: เมื่อท่านได้ยืนมุรลี หรือเมื่อท่านเห็นครอบครัวท่านก็จะกลับมาด้วยความซาบซึ้ง ในทำนองเดียวกันเวลานี้เช่นกัน แม้ว่าพวกเขาอาจจะมีความคิดอะไรให้พวกเขากลับไปอย่างมีประสบการณ์มากมายหลายล้านเท่าเวลานี้ทำแผนเช่นนั้น ทำสิ่งใดก็ตามให้เป็นไปได้ด้วยความมุ่งมั่น ถ้าคนหนึ่งให้ประสบการณ์เช่นนั้น คนอื่น ๆ ก็จะทำตามคนนั้น

พร: ขอให้ลูกเป็นภาพลักษณ์ที่ให้พรและกลายเป็นเทพที่รักเป็นพิเศษของทุกคนผ่านความยิ่งใหญ่ของคุณสมบัติพิเศษของความพอใจของลูก

เพียงผู้ที่มีความพอใจในตนเองและผู้อื่น จะกลายเป็นเทพอันเป็นที่รักเป็นพิเศษและเป็นหนึ่งในแปดเทพ คุณธรรมที่ใหญ่ที่สุด, การให้ทาน, คุณสมบัติพิเศษและความยิ่งใหญ่ คือความพึงพอใจ ดวงวิญญาณที่พอใจเป็นที่รักของพระเจ้า ของผู้คน และตนเอง ดวงวิญญาณที่พอใจเช่นนั้นเป็นที่รู้จักกันดีในรูปของผู้ที่ให้พร เวลานี้ในช่วงเวลาสุดท้าย, จงมีงานรับใช้เกิดขึ้นเป็นอย่างมากโดยผ่านภาพลักษณ์ที่ให้พรมากกว่าโดยผ่านรูปของผู้ประทานพรที่ยิ่งใหญ่

คติพจน์: เพชรพลอยแห่งชัยชนะจะมีดีลักแห่งชัยชนะเปล่งประกายอยู่บนหน้าผากของเขายู่เสมอ

*** โอม ชานติ ***